

Margit. Hajdu
Temmer Elza.
Culin Imike és
Bolyó Károly.
Füghe Lajos.

erüleg megtör-
za és Miklós,
vet (»Tannen-
rből) a kiadó-

ámában közölt
: Taubner Mar-
in Pál.

Y.

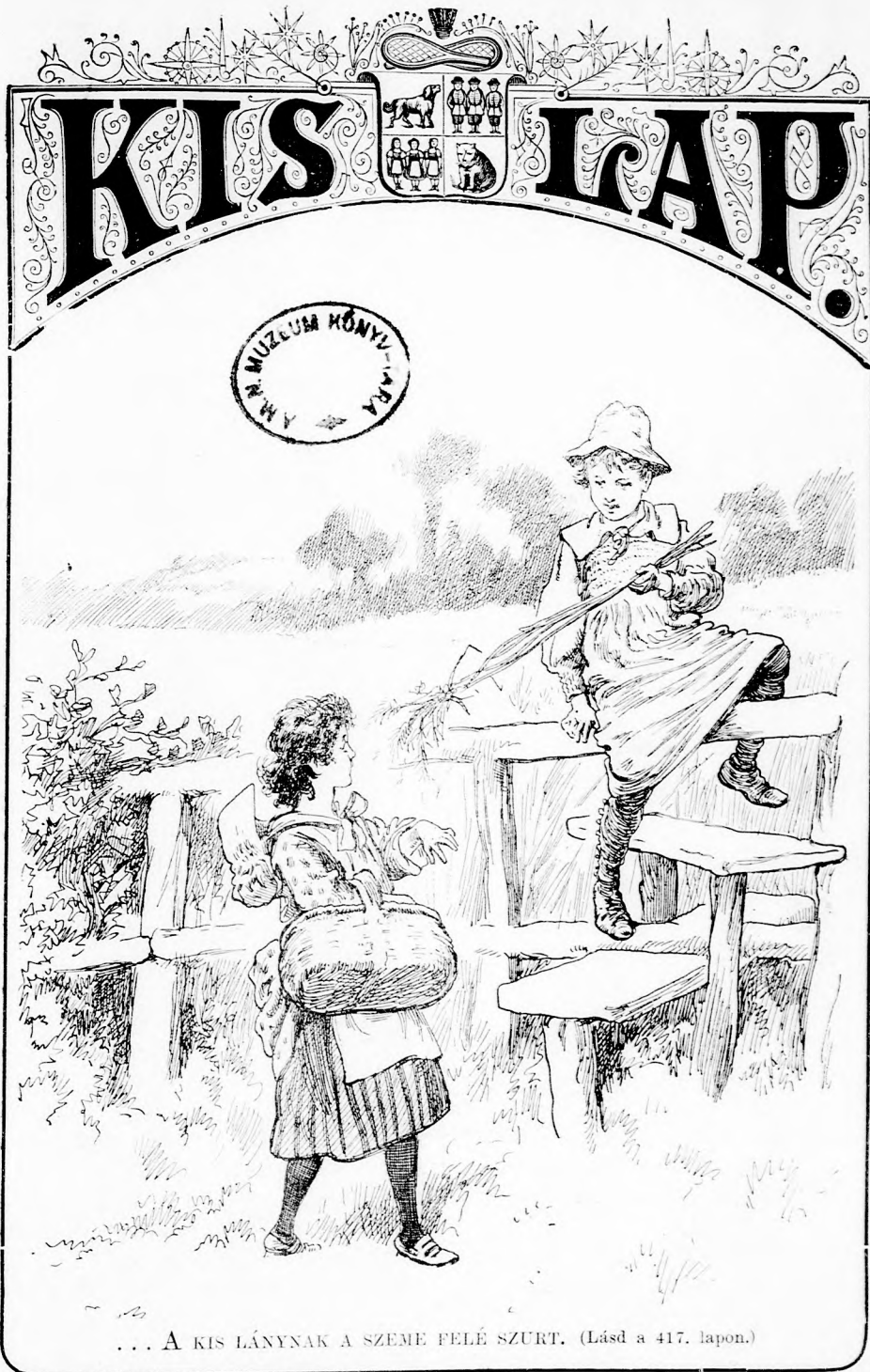
d e E e
e E e e
e e e e

kihuzott, kapja
szes könyvet:
obinson.

úság számára
a G.
hötve.

ÁJA.

is jelent meg
éja, melyet ily
y könyvkeres-
Trásodnak ép
tél magad is.
Andor. Olyan
tted be, ame-
ek. Vagy azt
d? Ebben az
énykéd a köny-
gymn. tanu-
ik már a felső
t alaptalanok.
ra vonatkozik.
i. Van-e lap,
k és szerkesz-
ának ne tóta
és *dad* nem
: erről meg-
a». A *tós* is
zható s mint
ató is. A véges
de a rossz-
m. A »K. L.«
kisért. *Olyan*
n.

... A KIS LÁNYNAK A SZEME FELE SZURT. (Lásd a 417. lapon.)

Athenaeum-épület.
Pesten.

XLIV. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasarnap 16 oldalon.

1893. június 25-én.

A VAK LINKA BÁTYJA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

QTHON volt még csak nagy a csodálkozás. Anyja, testvére feszült érdeklődéssel mentek eléje s már messziről kérdezték, megnyerte-e a jutalmat.

— Meg! felelé Kálmán kurtán és mororván.

Azután alig lehetett belőle szót kicsikarni. Félre huzódott a kamrácskájába és kínos gondolatokba merülve tépelődött.

— Csalást követtem el . . . másképp már lehetetlen volt . . . de a csalás mégis csalás. Annyi, mintha elloptam volna Gyulától a jutalmat!

Anyja és Linka nem háborgatták. Csodálkoztak, hogy a győzelem után ilyen kegyetlenül rossz kedvben lehet; de arra magyarázták, hogy a sok izgalom, erőfeszítés nagyon kimerítette. Majd lecsillapul, megpihen, aztán fog tudni örülni.

Hogy rosszkedvűen tért haza Gyula, azon persze nem csodálkoztak szülei. De nem is tettek neki szemrehányást amiatt, hogy nem győzött, sőt atyja megveregette a vállát és így szólt:

— No, ne busulj nagyon, kedves fiam. Tudom, láttam, hogy becsületesen iparkodtál, mindent megtettél, ami tőled telt. Ha mégis hiba esuzott bele a dolgozatodba, hát megesett no, majd máskor jobban boldogulsz. Minden versenynél van vesztes, és aki becsülettel harczolt, nyugodtan türeheti a veszteséget is.

Gyula hálásan fogadta atyja jóságos szavait, de biz' azért mégsem nyugodott meg igazán. Titkon nagyon furdalta va-

lami. Sehogy sem tudott megszabadulni attól a gyanakvó gondolattól, mely az agyában megfészkelte magát. Fogta a kalapját és távozott hazulról. Egyenesen az iskola-épület felé ment, ahol az igazgató lakott. A kapunál habozva állt meg. Kétszer-háromszor is neki indult, meg vissza fordult.

— Eh, mégis meglesem! Nem volna nyugtom . . . és meglehet, hogy alaptalan a gyanum, igazságtalanul gyanusítom Kálmánt.

Benyitott az igazgatóhoz s illedelmesen előadta, hogy egy igen nagy kéréssel jött: azt óhajtana, engedje meg az igazgató ur, hogy átnézhesse a maga és Kálmán verseny-műveit. Az igazgató nyájasan felelé:

— Szívesen megengedem. Szeretnéd tudni, ugy-e, hol hibáztad el a dolgot és hogyan oldotta meg Kálmán a feladatot? Ime, itt vannak a kéziratok. Uljoda ahhoz az asztalhoz és nézegesd.

Az igazgató aztán folytatta az íróasztalnál a maga dolgát, Gyula pedig mohón szedte szét a kéziratokat. De nem a magáét nézte, hanem a Kálmánét. S egyszerre haragos tűz villant föl a szemében, fölugrott és szólni akart, mikor épp az igazgató is, ki vigasztalni kívánta a neki különben is kedves, derék Gyulát, megszólalt. Hátal volt feléje fordulva és nem látta Gyulának indulatos mozdulatát.

— Persze nagyon bánt, ugy-e, hogy Kálmán elragadta előled a győzelmet? mondá. No ezt teljesen értem.

— Oh, igazgató ur, még nem érti egészen, szólt Gyula félig hevesen, félig gunyosan. Majd elmondom mindjárt . . .

— Sejttem, hogy otthon a szüleid talán rossz néven vették. De megvigasztalhatod

őket is, magadat is azzal, hogy a jutalom nagyon jó helyre került. Az imént volt itt az öreg doktor barátom és azt mondta, hogy ez a jutalom-összeg egy kedves jó kis leánynak a szemevilágát mész meg. Kálmán, tudod, szegény fiu s van egy hugocskája, aki megvakult. Anyjuknak nem volt módjában, hogy fölvigye a fővárosba a híres szemorvoshoz, ki műtéttel biztosan meggyógyítja; de Kálmán kijelentette, hogy ha győz, hugocskája meggyógyítására adja az egész jutalom-összeget, s most már el is utazhatnak. Ez szép áldozat-készség Kálmántól, ugy-e?

Amint az igazgató így beszélt, Gyula arczáról mind inkább tünedezett a harag. A Kálmán dolgozatának egyik lapját, melyet kezében tartott, lassan vissza tette a többihez s az egész csomagot vissza adta az igazgatónak. Aztán szelid, nyugodt hangon mondá:

— Igazán nem tudtam Kálmánnak ezt a dolgát ... Köszönöm igazgató ur ... már láttam, amit látni ohajtottam.

S illedelmes köszönéssel távozott.

Gyula egészen jó aludt a veszített csata után; de nem ám a győztes Kálmán. Ez tulajdonképen egész éjszaka allig pihent, csak hánykolódott, vergődött. Reggel azonban már nyugodtabb volt. Elszánta magát.

— Meg köll annak lennie! mondá. Nagyon kinos és keserves lesz ... Szegény Linka! De mégis meg fogom tenni.

Mindjárt a reggeli után elsietett és egyenesen Gyulához ment. Otthon találta. Nagyon halványan, de elszántan lépett be.

Gyula barátságosan fogadta és székkal kínálta meg.

— Nem ülök le ... köszönöm ... mondani akarok valamit ... a mi versenyünk-

ről. Az én győzelmem nem volt igazi győzelem ...

— Tudom. De azért rendben van minden, ne is beszéljünk róla.

— Tudod? De azt nem tudhatod ...

— Mindent tudok. A harmadik feladványnál a részletes számításaid hibásak, de megláttad az enyémen a végösszeget s oda irtad. Épp akkor feléd néztem. De mondom, hogy azért mégis rendben van úgy, ahogy van. Azt is tudom, miért tetted, és tiszta szívből átengedem a jutalom-összeget szegény hugocskád meggyógyítására.

— Nem, az nem lehet! Te nagyon jó és nemes vagy, de nem fogadhatom el. Nem volna áldás az ilyen pénzen. Arra kérlek, jöjj velem az igazgató urhoz, kinek mindent el akarok mondani, még pedig előtted, hogy aztán mindjárt neked adja át a jutalmat.

Gyula szabódott, vonakodott, de Kálmán nem tágitott, kijelentve, hogy addig nem lesz nyugodalma, míg ezt a dolgot becsülettel rendbe nem hozza.

Elindultak tehát és együtt nyitottak be az igazgatóhoz. Ez nagyon nyájasan fogadta őket s így szólt:

— Ezt már szeretem. Győztes és vesztes jó barátságban jönnek együtt. Így illik derék ifjakhoz. Mindjárt átadom, Kálmán fiam, az aranyaidat.

— Nem azért jöttem igazgató ur! felelé Kálmán akadozva és a szégyenkezéstől egészen elvörösödve. Más ... ó Istenem! ... nagy hibát követtem el, és arra kértem Gyulát ... hogy ...

Biz' azt nehéz volt megvallani, elmondani. Gyula segíteni akart Kálmánon, de neki sem volt könnyű feladat, hogy elmondja a történeteket, mert ő meg úgy szerette volna előadni,

hogy Kálmánt ne tüntesse föl nagyon hibásnak. Sokat ötöltek-hatoltak tehát s nagy időbe került, míg az igazgató végre megértette a dolgot. Most már persze nagyon komoly lett és így szólt:

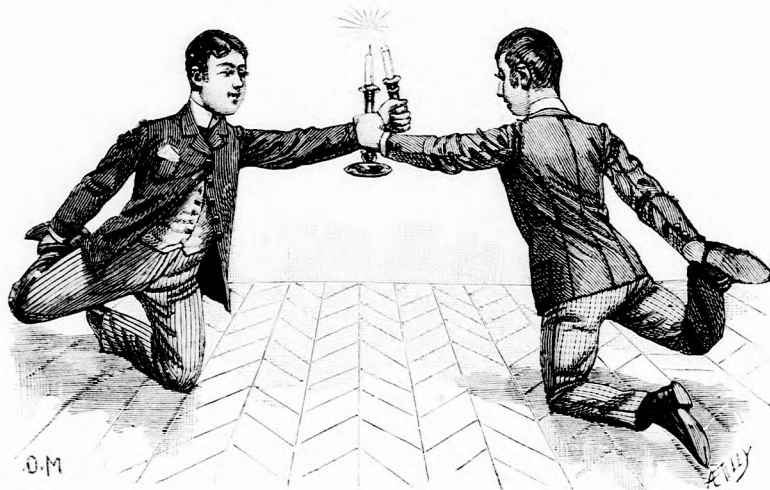
— Csakugyan nem vizsgáltam át egész részletesen a számításokat, mert a helyes fő összeget látva, azt kellett hinnem, hogy csak helyes számításal volt elérhető. Magam is hibás vagyok a dologban.

— Igenis, mert megbizott bennem! szólt Kálmán szomorúan. Oh, ha meg tudná bocsátani botlásomat!

Az igazgató komolyan, de jósággal simogatta meg a Kálmán fejét.

— Kedves fiam! Azzal, amit most cselekedtél, hogy ide jöve őszintén vallottál meg mindent, már jóvá is tetted hibádat. Annál inkább bocsátom meg, mert jól tudom, hogy a testvéri szeretet ragadott el és

ERŐ-GYAKORLAT.

NEHÉZ GYERTYA-GYUJTÁS. (Lásd a 415. lapon.)

vezetett botlásra. Most hát ezzel már végeztünk és az van még hátra, hogy a jutalom dolgát hozzuk még rendbe. Te a három tétel közül egyet nem oldottál meg; de Gyula is éppen így járt, ő a második tételnél jutott hibás eredményre. Tehát egyformán álltok és így a jutalmat két részre osztom s mindegyőtök felét-felét kapja. Ezt fogom kihirdetni az osztály előtt is.

— Nem! Én nem fogadhatok el semmit, szólt Kálmán határozottan. Az után amit tettem, semmihez sincs jogom. Gyuláé az egész.

Erre meg Gyula tiltakozott élénken.

— Engem nem illet az egész. De a felét sem fogadom el, és azt szeretném, ha most már minden úgy maradna, mint az igazgató ur először kihirdette. És legyen a jutalom a szegény vak leányka megmentője.

Az igazgató elégedetten nézett a két fiúra.

— Ez most szép és nemes verseny kőzetek, fiaim. De biztatok meg bennem. Legjobb mindig az igazság, az nyujt teljes és végleges megnyugvást. Kálmán jóvá tette hibáját, tehát fölsőleges volna, hogy tanuló társai előtt annak elmondásával megszegyenitsem. De a verseny igazi eredményét tudatni kötelességem s akkor aztán nektek el köll fogadnotok a jutalom fele-fele részét.

— Jól van, szólt Gyula. Elfogadom de oly föl tétellel, hogy Kálmán is elfogadja a maga részét és aztán belé egyeznek, hogy mindkettőnk részét én adhassam oda annak, akinek akarom.

— Oh, hát hogy ne egyezném bele! Tégy velem, amit akarsz.

Dél tájban Kálmán nyugodtabb derültebb arccal ment haza felé. De nem egyedül ment, hanem karonfogva Gyulával, ki vele együtt lépett be Kálmánékhöz. És ott Gyula kezdett beszélni Kálmán anyjával, igaz barátsággal oda szólva előbb Kálmánhoz:

— Most enyém a szó. Tudod, miben

egyeztünk meg. Anyácskádnak mindent tudnia kell, de én mondom el, és ha ketten kérjük, ő is megbocsát.

S gyöngéden, kiméletesen elmondta a dolgot, végül pedig így szólt:

— Most már add ide a te aranyaidat s itt vannak az enyéim, össze tesszük. Egyikünk sem győzött teljesen, legyen tehát az

egész jutalom-összeg a kis Linkáé. Ő jobb hasznát veheti.

* * *

Körülbelöl hat hét mult azóta. Kálmánék szerény lakásában vidám csevegés és nevetés hangzik. Hárman játszanak ott. Kálmán, Gyula és a kis Linka, aki épp a Gyula szép arany óráját nézi. Igen nézi! És látja. Már vissza tértek a fővárosból s a szerencsés műtét visszaadta Linkának a szeme-világát. A kis család

egészen boldog volt, de legboldogabb talán Kálmán, ki sokszor hallotta anyjától:

— Ámbár egy kis botlással, de mégis, mégis Kálmán tette boldoggá a kis testvérét.

Gyula is meg volt elégedve. Atyja, hogy-hogynem (azt talán csak a derék igazgató

ERŐ-GYAKORLAT.

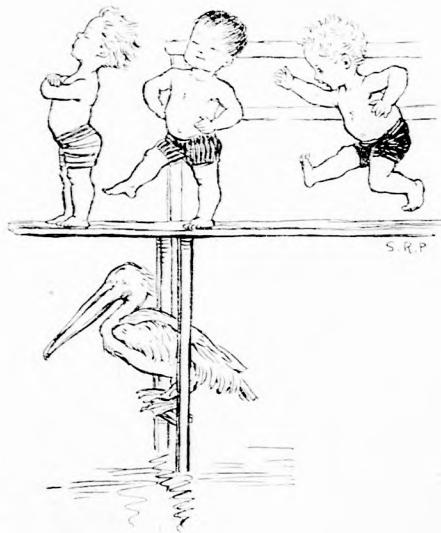
FEJJELE A FALNAK. (Lásd a 415. lapon.)

ur mondhatná meg) — az egész dolgot megtudta s egy napon szép arany órát nyújtva át Gyulának, így szólt:

— Kedves fiam, nagy örömöm telt benned. A versenyben csak félig győztél, de amit azután tettél, abban teljesen győzött szivednek nemes érzülete. Büszke vagyok rá, hogy ilyen derék fiam van. Ez a szép arany óra legyen emlékeztetőd, hogy mindig csak azt kövesd, amit nemes érzésed sugott.

MEGZAVART FÜRDŐ.

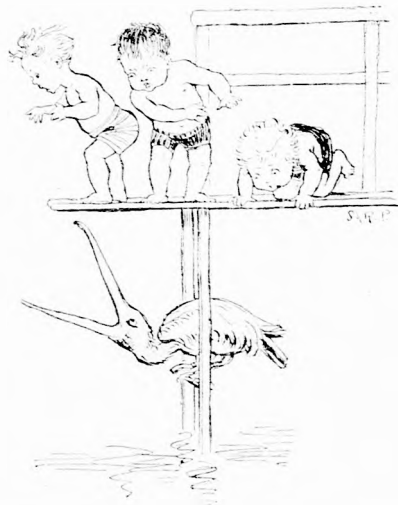
MELEG van, meleg van,
Gyerünk a Dunára,
Bújjunk bele gyorsan
Az uszó-nadrágba,
Fürödjünk mi is meg
Végre-calahára!

Igy kiáltott Janika, ott
Valahol az Al-Dunán —

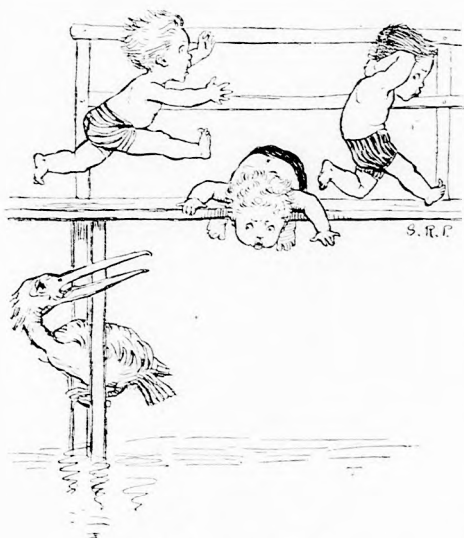
S épp az ugró-deszka alatt,
Lesvén fürge, kövér halat,
Ült egy öreg pelikán.

Mi van hát, mi lesz hát?
Neki no, gyerekek!
Első én ugrom le,
Ti következetek! —
Hebegi Bandika:
»Iszjenkém, nem meжек!...«

Híd alatt a neszet hallva,
Azt véli a pelikán:
»Ni, alighanem halacska —
Erre a pompás falatra
Bizony kitátom a szám!«

»Jaj fiuk, nagy a baj!
El innen, el, el, el!...
Ez a szörnyü madár
Hármunkat még lenyel!...«
S a három kis vitéz
Gyorsan el is szelel.

*Visszatekint a pelikán:
»Ni, a három hogy szalad!
Hogy nem jutott az eszembe!
Hiszen világ-életembe
Deszkán nem usztak halak!*

ESZTIKE SÉTAJA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —
(Képekkel a 412. és 413. lapokon.)

ESZTIKE, hol vagy? Esztike! Jöszte csak hamar, mondani akarok valamit!

Esztike ott heverészett a széna-boglya tövében és egy kicsit unatkozott, meg egy kicsit buslakodott is. Mert a kerítésen ott sétált a szomszédék gyönyörű tarka macskája, azt hívogatta. De a cicza rá sem hederített, csak sétált odább, madárlesre.

— Hát csak menj, te goromba cicza! Nem is hívnálak én, csak volna nekem is valamilyen kedves kis jószágom. Mindenkinnek van... Annuskának van báránycájája... Terikének cziczája... csak nekem nincsen semmim. Már hányszor példá-

lóztam anyácskámnak, de ő nem gondol vele! . . . mindig azt mondja, meglehetek a nélkül is, nem járhat utána.

Megint hallatszott az ajtóbul:

— Esztike! Jöjj elő szaporán!

— Anyácskám hív; bizonyosan küldeni akar valahova.

Talpra ugrott a kicsi leányka és sietett a ház felé, még pedig éppen nem duzzogva, mint előbbi buslakodása után gondolni lehetett volna. Mire az ajtóhoz ért, csak olyan nyájas, derült volt, amilyenek mindenki ösmerte.

— Mit parancsolsz, anyácskám?

— Sétálj el, kis leányom, a majorba és vidd haza Ágnes néninek ezt a kosarat. Itt felejtette, pedig szüksége lehet rá. Te meg ráérsz egy kis sétára.

— Oh igen, ráérek, felelé Esztike készséggel.

Felkötötte egyszerű kalapkáját, karjára füzte a kosárkát és megindult. A major jó messze volt, kivált olyan hat éves csöpp lánykának, mint Esztike, és ilyen forró napon! De hát nem volt ő holmi elkényeztetett uri kisasszony és a fáradságtól sem ijedt meg. Ha éppen elfárad, leülhet a puha fűbe.

Csakhamar künn volt a falu szélén s már neki indult a mezőnek, midőn valaki a nevéen szólította.

— Esztike, jöjj ide, mutatok valamit!

— Mi az, Károlyka?

Oda szaladt Károlykához és nem bánta meg. Az már csakugyan nagyon szép volt, amit Károlyka mutatott: egy fiatal kis mókuskája volt, mely egészen szelíden kapaszkodott ide-oda a karján, vállán és simogatni engedte magát, mint valami kis cicza.

— Jaj de kedves! szólt Esztiike.

— Ugy-e? Az erdőben találtam vagy két héttel ezelőtt félholtan. Valaki megüthette. Haza hoztam, ápoltam és úgy megszeliült, hozzám szokott, hogy egész gyönyörűség.

— Meghiszem. Oh, én ugy szeretném, ha ilyen valami kedves kis jószágom volna!

— Igazad is van, nagyon jó el lehet vele mulatni. Tudod, én ezt a mókust neked adnám . . .

— Jaj de jó lesz! ujjongott Esztiike.

— Igen, neked adnám; de téged nem ismer, nem maradna meg nálad. No, majd ha talállok még egy másikat, azt mindjárt neked adom.

— Hátha inkább majd azt a másikat tartanád meg és most ezt adnád nekem! ajánlá Esztiike.

Erre a fogas indítványra Károlyka nem felelt, hanem gyorsan elfutott, mert egy pajtását pillantotta meg, akinek szintén meg akarta mutatni a mókuskát. Esztiike pedig sohajtott egy nagyot és odább ballagott.

— Nincs szerencsém. Pedig sokszor járok közel hozzá. Minap a Józsi bácsitól majdnem kaptam egy szép galambkát. Csak épp elfelejtette, hogy nekem ígérte . . . és oda adta Veronkának. Most meg majd hogy mókuskát nem kaptam . . . csakhogy Károlyka még nem fogta meg a másikat.

Mivel azonban ez mind így volt és nem különben, hát Esztiike megint bele nyugodott

s szépecskén sétált tovább. De nem sokára ismét megállt. Egy kis tócsa mellett, árnyékos bokor tövében ült két gyermek. Esztiike tudta, hogy a kastélyból valók, de nem beszélt velök soha sem. Most is a bokor mögé rejtőzve nézte őket s nem tudott odább menni, mert már megint olyat látott, ami után ő oly nagyon esengett.

Egy fiú és egy leányka ült ott s mind-egyikök egy-egy kicsike kölyök kutyát tartott, dédelgetett a kezében. (Lásd a képet a 413. lapon.) előttük pedig ott ült az öreg eb és figyelmesen nézte, nem esik-e valami baja a kölykeinek. A leányka épp ekkor így szólt:

— Oh, ugy fogom sajnálni a szegény kicsinyeket!

— Magam is, felelé a fiú. Talán még kikönyörögjük apácskától, hogy kegyelmezzzen meg nekik. Persze, nekünk sok lenne három kutya.

— De mikor olyan szépek!

Ekkor a bokor mögött Esztiike meg nem álhatta, hogy föl ne kiáltson:

— Oh igazán gyönyörű kutyácskák!

A két testvér fölugrott s a fiú boszusan és kemény hangon ráivalt Esztiikére:

— Ki vagy, mit akarsz? Mit leskelődöl ráunk? Kiállhatatlan az ilyen tolakodás! Menjünk innen, Leonka.

S gyors léptekkel odább mentek, mind-egyik egy-egy kis kutyával az ölében, az öreg eb pedig utánuk.

Esztiike fülig elvörösödött és megzavarodva állt ott. Nem szokott egykönnyen megharagudni, de most — no, most olyan formát érzett, mintha nagyon haragudnék. Hiszen nem bántotta ő az urfit és a kisasszonyt, inkább gyönyörűeknek mondta

(Folytatása a 414. lapon.)

a sokára
árnyé-
k. Esz-
de nem
bokor
tudott
látott,

mind-
rát tar-
képet a
őreg eb
valami
ekkor

szegény

in még
yelmez-
k lenne

eg nem

ák!
szusan
e:
kelődöl
kodás!

mind-
en, az

gzava-
önnyen
olyan
udnék.
a kis-
mondta

... KICSIKE KÖLYÖK-KUTYÁT DÉDELGETETT. (Lásd a 412. lapon.)

(Folytatás a 412. laphoz.)

a kis kutyákat. És hogy elsiettek! Ni, ott felejtették a tócsa partján a hajócskájokat. Hát ha ott felejtették, az ő dolguk.

Tovább sétált Esztike s mire eljutott a majorba, ezt az újabb kis bajt is elfelejtette, kivált mikor Ágnes néni pompás-vajas-mézes kenyérrel traktálta meg. Aki vajas kenyeret eszik, hogy tudjon egyuttal haragudni? Esztike bizony nem tudott és igaz a volt.

Haza menet azonban mégis csak újra eszébe jutott a sértés melyet el köllött szenvednie. Mert ismét ott haladt el a tócsa mellett.

— Nagyon gógós és durva az a Jenő urfi, gondolá Esztike. Ámbár... az igaz, hogy kár volt bele szólnom a beszédökbe. De mikor olyan kedves kutyuskák voltak! Ha nekem olyan kutyácskám volna! Ha csöndesen maradok, legalább tovább nézegethettem volna. Ni, a hajócskájok most is itt van. És amott jön a Korpás Bandi... no, ha az rátalál, tudom, úgy elviszi, hogy sohasem kapják többé vissza.

A jó kis leány egy pillanatig magával küzködve állt ott. Eszébe jutott valami. Tegye, ne tegye?

— Haza vihetném nekik... de úgy megbántottak... Különbén nem szükséges, hogy lássanak. Csak a kapuig megyek és beteszem az udvarukra, ott hamar rátalálnak. Bizonyosan nagyon sajnálnák, ha elveszne.

Fölvette a kis játékot és most már gyorsabban tipegett, nehogy az a vásott Bandi utól érje. El is jutott szerencsésen a kastély virágos udvara kapujához, de itt meghökkenve állapodott meg. Amint belépett, hogy a játékot valahova alkalmas helyre letegye, szemtől szemben állt az épp

ott sétálgató Leonka kisasszonnyal és Jenő urfival. Ezek is rábámultak.

— Ni, megint az a kis leány, szólt Jenő. És a hajócskánk van a kezében.

Esztike kissé elfogódva ugyan, de értelmesen és röviden elmondta, miképen találta haza jövet ott a játékot és miért hozta el. Leonka nagyon nyájasan felelé:

— Ez igazán nagyon szép tőled. Én pedig azt hittem, hogy inkább még haragszol. Lásd Jenő, ugy-e mondtam, hogy kár volt oly keményen rárivallni a kicsikére!

Jenő urfi meglehetősen zavart képpel állt ott, mert érezte, hogy ennek a kedves kis leánykának az őszinte jósága nagyon megsegényítette. De csakhamar elszánta magát.

— Persze, hogy kár volt, magam is sajnálom, mondá. De akkor hirtelenében nagyon megharagudtam, hogy zavar a játékunkban.

— Nem akartam, igazán nem akartam, szólt Esztike. Nagyon szeretem az ilyen kedves állatkákat... és hogy nekem nincs, hát legalább a másokéban gyönyörködöm.

A két testvér össze nézett s Jenő hirtelen elszaladt a házba. Pár pillanat múlva vissza tért, ölében egy kis kutyácskával.

— Ha olyan nagyon szereted, hát akarnád-e ezt a kis kutyácskát? Neked adjuk, haza viheted.

Esztike álmélkodó örömmel nézett rá.

— Nekem adják? De igazán? És végkép? Nálam marad?

— Persze!

— És nem fogják vissza kívánni? Hát ha meghánják, hogy megváltak a kedveskétől?

— Ne tarts tőle! Az volt a bajunk, hogy meg nem tarthatjuk, de nem tudtuk kinek adni. Az egyik most már jó kézben lesz tenálad. Mulass vele jól!

Boldogan tért Esztike haza, ölében a kutyskával. Nem irigyelte többé senkinek a cziczáját, mókusát, vigan eljátszogatott a maga kis kedvencével.

ERŐ-GYAKORLAT.

(Képekkel a 408. és 409. lapokon.)

KÉRDÉS: ERŐSEBB? Ki ügyesebb? Mikor én még diák-sorban voltam, sokszor hívtuk egymást versenyre ilyenforma kérdésekkel. Tudom, ma is folynak mindenfelé ilyen barátságos mérkőzések. Vannak is olyan erő gyakorlatok, melyek mulatságosak is, jól megnevetetik a nézőket és e mellett igazán bebizonyítják: ki az erős, ki az ügyes.

Ilyen két játékkal ismertelek meg ma.

Nehéz gyertya-gyújtás lehetne egyiknek a czíme. Ehhez két vállalkozó szükséges és mindegyiknek a kezében egy-egy gyertya még pedig az egyik gyertya meggyújtva.

A két vállalkozó egymással szemben letérdel, olyan távolságra, hogy kinyújtott bal kezők jól össze érjen. Bal kezőkben tartják a gyertyát. Miután így elhelyezkedtek, mindegyik megfogja jobb kezével bokájánál a jobb lábát és fölemeli, úgy hogy csak féllábon térdel ezután. Ez így bizony nem igen szilárd állapot, pedig most jön a megoldandó feladat: ebben a helyzetben meggyújtani az égő gyertyánál a másik, még nem égő gyertyát. A rajz mutatja, milyen helyzetben köll nekik leniök.

Aki nem próbálta, talán azt is hiszi, hogy ez nem éppen nehéz feladat. De csak addig hiszi, míg nem próbálta. Ekkor mihamar rátér, hogy bizony ide sok erő és ügyesség köll, mert különben a nézők nagy mulatságára a próbálkozó rögtön felfordul és végig terül a földön.

Legelőször is arra kell ügyelni a vállalkozónak, hogy mikor jobb lábát a jobb kezével fölemeli, ezt lassan és óvatosan tegye s egyensúlyban maradjon a másik féll-térdén. De ez még csak fele a dolognak. Mikor így egyensúlyban térdel, megbillenés fenyegeti, mihelyt a gyertyát a

másiknak a gyertyájához nyújtogatja. Aki nem bírja térdelő lábának izmait megfeszíteni és nem tudja magát legalább néhány másod-perczig mozdulatlanul egyensúlyban tartani, nem is fogja meggyújtani a gyertyát, hanem elterül a földön.

Epp azért nem szabad ezt a gyakorlatot szőnyegen rendezni, mert az égő gyertya bizony csöpögni fog és az eldőlésnél meg is pörkölné a szőnyeget.

A pusztá pallón persze nagyobbat koppan, aki elbukik. De mi erre azt mondjuk: Sebaj, katonadélog!

*

Fejfel a falnak. Aki erre a produkcióra vállalkozik, szintén olyan helyzetbe juthat, amely nagyon mulatságos — annak, aki nézi.

Végy egy karfa nélküli széket, ugynevezett tábori széket s mérd ki a faltól annak kétszeres szélességét. Ahol a szék külső lába másodsor állt, oda tedd a lábaid hegyét, egymás mellé. A széket aztán helyezd egészen a falhoz és két szélét erősen megfogva s ekkép meg is támaszkodva, egyenesen és egymás mellett tartott lábakkal derékban hajolj meg és támaszkodjál fejfel neki a falnak. Aztán a kezeidben tartott széket emeld föl magadhoz és lassan, rugaszkodás, ugrás nélkül egyenesedjél föl újra — ha tudsz.

Persze csak ha tudsz. Mert úgy sejttem, nagyon sokáig fogod próbálgatni hiába. Ha pedig mást beszéltél rá a produkcióra, még megtréfálhatod azzal, hogy színleg megsajnálod és azt mondván, hogy kissé könnyíteni akarsz rajta, elveszed kezeiből a széket.

No, ekkor aztán már csakugyan oda van szőgezve a falhoz, ha csak nem igen erős és igen ügyes ember. Mert annak, aki elbukás veszedelme nélkül nem bír fölegyenesedni, a szék a megmentője: lebocsátja a földre, rátámaszkodik és így könnyen föláll.

Ezt a gyakorlatot nem szabad sikos pallón végezni, hanem inkább az udvaron, ahol a földön nem csuszik az ember lába.

TAVASSZAL van
szép világ,
Akkor nyílik
a virág;

*Akkor dalos a madár,
És illatos a határ.*

*Zimankos tél: nagy rabság,
Szép kikelet: szabadság.
Kikelet van. Előre!
Menjünk most a mezőre!*

*Vad virág van özönnel,
Lánykák tépik örömmel.
Megmondhatom előre,
Bokréta lesz belőle.*

*Kis kezében a kalap,
Fürge fiu úgy szalad.
Tarka pillét kergeti,
Vad virág nem kell neki.*

*Váltig mondja pitypalatty:
El nem éred, mit szaladsz?
Am a balga futva-fut,
Mig elbotlik s iukba jut.*

*Háborusdi van soron,
Ott a domb, a vár-orum.
Védi-víjja kis magyar,
Egy a fegyver itt: a kar.*

*Áll a harez, a vad tusa —
Am a lánykák kórusa,
Míg a vész ott rengedez,
Lágy danákat zengedez.*

*Csengve-bong az est-harang,
Búbánatos ez a hang.
Fáj, tudom, most válnotok —
Kárpótoljon álnotok!*

PORUL JÁRT VÁMSZEDŐ.

(Képpel a czimlapon.)

MEGÁLLJ, ne tovább! Itt vámot kell fizetni, másképp keresztül nem jutsz a kerítésen.

— Jaj kedves vámszedő ur, bizony otthon felejtettem a pénzes zsacszkómat, nem fizethetek.

— Akkor hát zálogot veszek. Ide azzal a kosárral!

— Azt nem adhatom, nem az enyém.

— Már pedig elveszem, vagy legalább azt, ami benne van.

— Jól van no, Palkó, már elég volt a játékból. Most már eresz, mert vár a mama.

— Nem játékból mondtam. Addig át nem bocsátalak, amíg néhány körtét nem adsz a kosárból.

— Hiszen majd kapsz otthon.

— Tudom, de nekem előre is kell. Ha nem engem küldtek a gyümölcsösbe, hát jól van, itt a vámon veszem ki a magam külön porcióját.

— Nem jár neked külön porció. És jól tudod, hogy a mama azért nem ereszt tégedet a gyümölcsösbe, mert akkor az érett körte javát mindjárt ott magad megennéd és alig jutna valami ozsonnára. Majd a mama adja ki a porciódat.

— Ez mind hiábavaló fecsegés, kedves hugocskám. Száz szónak is az a vége, hogy haza nem jutsz, amíg két szép körtét nem adsz.

— Nem adhatok, mert apánk is ott volt a gyümölcsösben és megolvasta, hányat tettünk a kosárba, otthon a mama is meg fogja olvasni, és ha nem tudok beszámolni, még azt hinnék, hogy én torkoskodtam utközben.

— Az valószínű, de az csak a te bajod. Mert azt nem szabad elárulnod, hogy nekem adtad, különben megetetem a kedves cziczáddal a még kedvesebb pintyökédet.

— De Palkó! Ez már esuf dolog amit beszélsz.

— Meglehet, hugocskám, meglehet; de már most az egyszer úgy van, hogy nagyon fáj a fogam arra a jó édes körtére s két

darabon alól meg sem gyógyulok. Tehát csak szaporán, ide vele! Megmutatom, hogy mit érnek el vele, ha nem eresztenek a gyümölcsösbe! Szaporán, ha mondom!

— Se szaporán se lassan, hanem menj már onnan, hadd lépjek át!

És Juliska elszántan neki indult a lépcsőnek, mely a korlátot átvezetett. De vállalkozása balul ütött ki. Palkónál csak néhány buzaszál volt ugyan, ezzel azonban egyenesen a kis lánynak a szeme felé szurt. (Lásd a képet a czimlapon.) úgy, hogy Juliska vissza hökkent. Erővel pedig nem győzhet, mert Palkó először is sokkal izmosabb, aztán fönn ül a korlátan, könnyen vissza lökheti. De meg a kosárra is kell vigyázni. Ha kiszórja a körtét, akkor volna csak Palkónak jó szüretje.

Hát csakugyan igaza volt Palkónak. A hosszú vitának az lett a vége, hogy Juliska kivett a kosárból két szép körtét és oda adta.

— Itt van, no! Majd magamra vállalom valamiképen, ha számon kéri. De azt mondhatom, hogy csunyaság, amit teszel.

— Igazad van, hugocskám, felelt Palkó kaczagva. Az csunyaság, de a körte meg nagyon jó. Most pedig mehetsz békességben. Lásd, mindjárt megtehetted volna.

Juliska keresztül kapaszkodott a korlátan s kissé kedvetlenül indult odább. Palkó nevetve nézett utána, aztán bele harapott a körtébe.

— Jaj, de pompás körte!

Az első falatot sem nyelte még le, mikor a háta mögött megszólalt valaki:

— Ugy-e jó? De én azt szeretném ám tudni, hogy jutottál hozzá?

Palkó ijedten fordult hátra s az apjával állt szemben. Ez pedig minden további szó nélkül elvette Palkótól a két körtét s hangosan kiáltá:

— Juliska, jöjj csak vissza! Hát megengedtem én neked, hogy a körtéből osztogass?

— Kedves apám... én... én nem is akartam... de Palkó...

A megszeppent kis lány elhallgatott, mert Palkó nagyon fenyegető pillantást

vetett rá. Csakhogy ezt az apa is látta és Palkót rögtön galléron fogta.

— Szaporán, ki az igazsággal! Gyanyom, hogy erőszakoskodtál. Tudni akarok mindent. Te pedig ne félj, kis lányom. Ha bántani merne, majd arról is számol.

Most már nagyon szűknek kezdte Palkó találni a világot s azon törte a fejét, hogy valamiképp kivágja magát.

— Oh, kedves apa, csak tréfa volt . . . csak játszottunk, hogy én itt vámot szedek.

De az apa mindent részletesen akart tudni s végre meg is tudta. Aztán eleresztette Palkót.

— Jól van, hát csak ülj vissza oda vámszedőnek. Amit ezentul itt vámot kapsz, a tied. De oszonnára hiába jössz haza, a körtéből nem jut a te számodra.

Az apa haza sétált Juliskával. Palkó pedig rögtön abba hagyta a vámszedő mesterségét és nagybusan szintén haza ballagott, aztán egy zugban keserűen gondolt rá, milyen édes az a körte.

ÁLLATOK FORTÉLYA.

AMESÉBEN gyakran szerepelnek az állatok, négylábuak és madarak, mint okos vagy furfangos kópék. Kivált a ravasz róka, bölcs bagoly, okos eb sat. A mese persze csak mese; de az igaz, hogy az állatok gyakran igen meglepő módon bizonyítják be gondolkodásukat, de még azt is, hogy néha bizony furfangosak is tudnak lenni. Jóban is, rosszban is, amihez pedig egy kis ész szükséges. Aki jól megfigyeli az állatokat, igen érdekes eseteket tapasztalhat.

Egy torkos, elkényeztetett maescáról följegyezték, hogy egyszer a konyhában sovár szemmel nézegette, amint a szakácsné a hust folszeletelte. Nyávogott, kért, de nem kapott. Mikor látta, hogy a kemény szívű szakácsné semmiképp sem juttat neki a jóbul, egyszerre elhallgatott és a nyitott ajtón kisompolygott. Néhány percz mulva keserűen fájdalmas nyávogás hallatszott a tornáczról, mintha valaki fojtogatná, kizozná a kényes cziczát. A szakácsné már nem

birta tovább hallgatni és kiment, hogy utána nézzen. Ekkor azonban a furfangos macska villám gyorsan benyilalt a konyhába, felugrott az asztalra és mielőtt a szakácsné csak sejtette volna, mi történik, a macska egy nagy darab hussal már rohant ki az udvarra, föl a kerítésre, hol jóízűen lakomázott.

Szebb és nemcsak meglepő, hanem igazán megható esetet mondott el egy természettudós egy madárról. Tudósunk Jáva szigetén utazott s az erdőben kutató uton járva, nagy kígyót pillantott meg, mely egy magas fán tekergőzött fölfelé. Csakhamar észrevette a tudós, hogy madárfészek van fön a fa tetejében s a kígyónak a még pelyhes kis madarakra fáj a foga. Észrevette a veszedelmet az anyamadar is és eleinte nyugtalanul röpködött, sivitott, aztán hirtelen elszállt. A kígyó ezalatt lassan-lassan fölkszött s már egészen közel jutott a fészekhez, míg lenn a tudós, ki semmiképp sem tudott segíteni a szegény madarakon, kissé csodálkozott, hogy az anya-madar oly könnyen hagyta cserben az ő kicsinyeit.

— Persze, persze, megvédeni ugy sem tudja, gondolá a tudós.

De tévedett. Alig néhány másodpercz mulva a madár vissza tért, csórében az upász-fa egy levelével, melyet ráhelyezett a fészekre. Aztán följebb röpiült egy ágra. A kígyó a következő pillanatban már odanyújtotta fejét a fészekre, de hirtelen visszakapta és láthatólag ijedten menekült el.

Mikor a tudós, ki sehogysem tudta megérteni a dolgot, a városba térve elmondta ezt a kis esetet, az ottaniak megmagyarázták. Az upász-fa levelének valami olyan sajátsága van, hogy a kígyó irtózik és menekül tőle; e levél nedve állítólag meg is öli a kígyót.

De honnan tudta az aggódó madár, hogy ily módon elúzheti az ellenséget? Ez olyan kérdés, melyre még a legtudósabb ember sem tud megfelelni.

KOCZKA-REJTVÉNY.

a	a	a	a	a	a	a	a	m	m	m
m	á	á	á	á	g	g	g	g		
gy	gy	r	r	r	r	r	r			
o	o	o	o	o	o	sz				
sz	y	i	t	t	t					
l	l	l	d	u						
p	s	s	s							
e	e	e								
e	v									
s										

Ez a rejtvény úgy fejtendő meg, hogy az 1-ső sor balról jobbra, és fölülről lefelé: egy szép ország nevét adja. 2-ik sor az őszintének ellentéte; 3-ik sor egy költő neve; 4-ik sor: amivel másnak tartozunk; 5-ik magányba vonult kegyes jámbor férfiú; 6-ik betegek tanácsadója; 7-ik magyar-honi folyó; 8-ik ha orvosi, fájdalom enyhítője; 9-ik a fa egy része; a 10-ik sor pedig mássalhangzó.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes könyvet:

„Ifjusági emléklapok:”

Gyűjtötte Füßy Tamás. Színes táblába kötve. A könyvnek tartalma elbeszélések és költemények.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XLIV. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Schulz Mariska és Pál, Taub Ilonka, Bortstieber Gertrud, Günther Ilon és Mariska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Posch Ilonka. A legutóbbi számokban közölt előfizetési felhívásban a címét is, a sorát is megmondtam a hosszabb elbeszélésnek, mely rövid idő múlva következni fog. Csak egy kis szindarab és annak a nyughatatlan Rosszcsont Ferkének az »ujabb rugaszkodásai« fogják megelőzni. Addig elkészülnek az elbeszéléshez való rajzok s aztán megkezdem a közlését. Mikor a »Kis Lap« egy-egy kötete befejezéséhez közeledik (vagyis június-

ban és deczemberben) nem kezdhetek meg hosszabb elbeszélést, mert akkor az új előfizetők az új kötetben az elbeszélésnek csak folytatását kapnák, az elejét meg nem ismerik. Ez pedig, ugy-e, nem volna méltányos? Egyébként neked is figyelmedbe ajánlom, hogy kiadói dolgokban, minő a lap más-hová küldése, ne hozzám, hanem a *kiadó-hivatalhoz* fordulj; így gyorsabban és biztosabban teljesül kívánságod. — **Volarich testv.** Örvendő tudomásul veszem Imike félégyógyulását. — **Rezutsek testv.** Várom a hírt, mely, ugy vagyok meggyőződve, kedvező lesz. — **Nytr. Zsmbkrt.** Irodalmi munka megítéléséhez semmi köze a szívjóságoknak. A munka vagy bevállik, vagy nem. Amannak nem köll, ennek meg nem használ az imádság. A mese meglehetősen gyarló, de mert bele fogtam az átdolgozásába, nem akartam abba hagyni. Az írója meg fogja érteni ebből az átdolgozásból, *hogyan* kellett volna megírnia a mesét, mely tetemesen megváltoztatott alakjában meg is fog jelenni. A »Rezső« nem név, és egyáltalán nem állhat »Rudolf« helyett. — **Csikvári Ernő.** Az csak tudni való, hogy az összetett mássalhangzó (*es, ty, ly, ny, gy, sz* stb.) egy betű-számba megy. — **Rezutsek Erzsike és Gyula.** Váratlan jött a kedves megemlékezés, amely persze csak annál jobban esett. Nagyon, nagyon köszönöm. — **König Dénes.** Szeretném, ha valami nehezebbre fordítanád szerkesztési ügyességedet. — **Tarnóczy Etelka és Ferencz.** A leveletek víg hangjából látom, hogy elértették a szeretetreméltó tréfát. Dehogy íjse-tek rá Józsi bácsira! Sőt inkább arra kérem, mentül előbb lássam mását a »Kotyogi és Fecsegi« kedves históriájának. O bizonyosan azóta személyesen győződött meg felőle, a két csacska gyermek mennyire megváltozott. — **Hvid András.** A rajzok nem válnak be. Egy hétig tessék rendelkezni felőlök. Azon túl a papiros kosaré. — **Teller Alice.** Bizony sajnálom, hogy nem ismerkedtünk meg személyesen, midőn én is ott andalogtam a tavasszal Abbaziának borostyán-ligeteiben. Amaból pedig teljesen kifogytam; de novemberben, egy kitűnő művész eredetijéről, lesz; még pedig olyan, amilyen még nem volt. Akkor örömet szolgálók. — **B. A.** Fogalma sincs a verselésről, a költészetről pedig sejtelve sem. Minden kegyes érzés mellett sem kéri a gyermek arra a jó Istent, hogy »nyissa meg neki a mennyet«. Van még elég ideje odáig. Csak éljen még az a gyermek. — **Gomperz Margit.** Mulattam a vidám levélkén. Hogy a jobb fül zsi bongása jót jelentsen, kívánom. — **Gyémánt Ilona.** Virágos üzenetnél lehet-e kedvesebb valami? Köszönet az illatos megemlékezésért. Az apró nefelejtseket, míg el nem porladnak, olvasó-jelül használok. — **Weiss Aranka és Rudi.** Marad az ószre. Akkor csak annál alaposabban nézzük meg. — **Koreck Iván.** *Lé* is szó. *Él* is; tehát a föladatnak teljesen megfelel. — **Ida néni.** Levél megy. — **Könyöki Ella és Ilka.** A legkedvesebb amit irhattatok, az, hogy szeretett kis öcsétek

meggyógyult. — **Tenner Elza.** Nyilván ugy volt, hogy a 26 közül csak 19 vált be. — **Hirschler Jolán.** Nem szabad. — **Czernin Ákos.** Persze, hogy *sós* és nem *tós*. Sós, sósabb legsósabb: ez a fokozása. — **Szalay Lívia.** Nemes érzelmek, de gyarló vers. A nemes érzelmek és gondolatok csak nemes, tehát költői formában hatnak. A versnek, rimnek szabályai, még pedig szigorú szabályai vannak. Csak is ezeknek a szoros követésével szabad verset írni, s ilyenkor is csak annak, aki rátermett. Ha ez így nem volna, még néhány ezerrel több költője volna boldog Magyarországnak. Az a levél-história pedig már régen volt. Azóta sok, sok százával mentek már keresztül a kezemen, s így bizony már nem emlékezem. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVAS.

B. F. küldeményét, mivel tépett szélű papírosra írta, nem veszem figyelembe. Ha siet takarosat írni, még idejekorán érkezhetik be s így részt vehet a versenyben. *F. b.*

A „Kis Lap“ hiveihez!

EZ SZÁM az utolsó az im végéhez ért negyvennegyedik kötetben s a jövő számmal a „KIS LAP“-nak már a **negyvenötödik** kötetét kezdem meg, amelyre most áll nyitva az előfizetés.

A „KIS LAP“ mult heti számában és az azt megelőzőben tüzetesen előadtam az előfizetési felhívás során, hogy Forgó bácsi mint szerkesztő és az Athenaeum-társaság mint kiadó tulajdonos, vállvetett buzgalommal és áldozat-készséggel fáradoznak a „KIS LAP“ **bővítésén, gazdagításán.** S rajta lesznek, hogy a most következő új kötete az eddigieknek ne csak méltó folytatása legyen, hanem azokat mind a közlemények becse és érdekessége, mind a kiállítás, a rajzok díszsége tekintetében lehetőleg még fölül is mulja. S legyen ezentúl is a **legterjedelmesebb, leggazdagabb, legolesőbb** gyermeklap.

Forgó bácsi az érdekes közlemények hosszú sorát készítette elő az új kötet számára. Mindjárt az első szám „**Bátraké a szerencse**“ címmel egy kis **szindarabot** fog közölni, mely arra is alkalmas lesz, hogy ügyes gyermekek előadhassák. Ezt követni fogja, amit kis olvasóim annyira sürgetnek, új sorozat „**Roszsont Ferke** **ujabb**

rugaskodásai“ címmel és több képpel. Azután **hosszabb elbeszélés** indul meg, szintén számos képpel díszítve „**Mikor én kis nagybácsi voltam**“ címmel. Érdekesség tekintetében, ugy hiszem, méltó társa a „**Dorinka menedék**“-nek. A megjelenést nagyobb számmal készen váró **kisebb elbeszélések, mesék** közt lesz a „**Kukorikú ur művészi körútja**“ — „**Az alvajáró bábu**“ — „**Találkozás a vörösbőrüvel**“ — „**A galamb-király**“ és még sok más. Mint eddig, ugy ezentúl is minden szám közöl továbbá **költevényeket**, ugy szintén kisebb ismeretterjesztő **cikkek**et, mind rajzokkal, elmélesítő **rejtvényeket**, melyeknek megfejtői közt mindannyiszor **jutalom-könyvet** sorolok ki. Folytatom a **büvészet** sorozatát s lesznek ezentúl is olyan **pályázatok**, melyeknél nem a szerencse dönt és az új kötet folyamán lesz egy **rendkívüli pályázat** is a kis olvasók számára, értékes jutalmakkal. **Forgó bácsi postája** folyvást élénk érintkezést tart fenn a kis hívek nagy seregével, és nyitva lesz jövőre is a „**Jó szív**“ rovata.

Az oly nagy tetszéssel fogadott **színes műmellékletek** sorozata ezentúl is minden második számmal nyer folytatást, ugy, hogy az előfizetők e szép képekből idővel egész kép-albumot állíthatnak össze.

A befejezett kötet utolsó számában tehát csak ugy bucsuzunk, hogy a viszontlátásig, egy hét mulva az új kötetnél!

Forgó bácsi.

Kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit megrendeléseik mielőbbi szives beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legezelszerűbben postai utalvány útján intézendők a „KIS LAP“ kiadóhivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.)

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.